

OTCSO & COV Gld, geven samen inhoud aan het adoptieplan

Woensdagavond 16 mei belde Sander de Vries(86-2) mij op of ik zin en tijd had om op woensdag 23 mei mee te doen aan een of andere fittest c.q. parcours militair met de OTCSO (=Opleiding & Trainings Compagnie Speciale Operaties) in het kader van het adoptieplan tussen deze opleidingscie en de COV Gld, waarvan wij beide lid zijn. Ik had hier wel oren naar, maar moest nog even vrij regelen. Vervolgens pleegde Sander (C'est Le Commandant, qui fait la Troupe) nog vele telefoontjes om een team van 5 man bij elkaar te krijgen, wat niet mee viel i.v.m. werk, vakantie, kook- en naailes, bezoek schoonmoeder etc etc.

Maar op woensdag 23 mei jl. stond er toch een team van 5 man, Willem Versteeg(56-4), Henk Peelen (63-3), Chris Heilbron(64-3) o.l.v. Sander bij mij (80-3) op de stoep om 6.30 uur, wannaar luxe afmars naar Roosendaal in de bijzonder mooie BMW van Sander. Dat is nog eens een goed begin van de dag. Door de drukte op vaderlandse wegen viel het niet mee om op tijd (7.50 uur) op appel te staan, maar door tactische verplaatsingen over asfalt en onverharde wegen, lukte het ons toch maar om het tijdstip te halen. Terwijl wij richting de appelplaats liepen, zagen we in de verte het bekende gebaar van Rien Broeders(78-5), die ons sommeerde tot looppas, welk bevel terstond door ons team werd opgevolgd en oude herinneringen weer deed opleven.

Na het appel, vlug een bekertje koffie en een briefing door majoor Piet Klein(82-5), die deze dag ook geregeld had voor ons, waarvoor nogmaals onze innige dank. Daarna in de 4tonner richting de oude watertoren in Raamsdonk voor onze 1^e opdracht en wel vanuit de hoge toren (43,85 mtr), het leek minder hoog, maar

het was bij navraag toch echt zo!

http://nl.wikipedia.org/wiki/Watertoren_%28Raamsdonksveer%29 Je zou niet zeggen dat het ruim 2 x zo hoog was als "onze" klimtoren. Wij waren als laatste groep aan de beurt en na de klimgordel aan gedaan te hebben en helmpie op, togen wij via de ingang van de toren langs de vriendelijke receptioniste(die ik nog verzocht om met ons mee te gaan, die dag, wat ze beleefd afsloeg omdat ze op zo'n korte termijn geen vrijaf kon regelen) via een behoorlijk aantal vaste trappen naar boven. Aan het einde van de vaste trappen, kwamen we in een vrij

donkere rondgang en al gauw zag ik een metalen trapje ergens tegen de muur en klom gauw verder. Maar daar ik na verloop van tijd niemand meer achter mij aan hoorde, vroeg ik mij toch af waar de rest van ons team was gebleven. De andere 4 teamgenoten hadden inmiddels enige extra ronde gemaakt op deze rondgang en vroegen zich af waar ik gebleven was. Dan maar terug het roestige trapje af en contact leggen met de rest van de groep. Samen weer naar boven en ja hoor helemaal boven in de toren stond smi Dekkers. Deze sommeerde mij/ons om 1 voor 1 uit het manskant te klimmen naar buiten, daar plaats te nemen op een smalle richel uit 1925, wat volgens mij aan vervanging toe was en daarna tokkel vastklikken aan touw en gaan met die banaan. Remmen kon je met de handschoenen doen, was weer wat anders als die oude tokkel(touwtje + klosje hout). Beneden aangekomen weer even snel naar boven voor nog een keer om extra bonuspunten te vergaren, je weet nooit waar het goed voor is.

Toen we alle weer vaste grond onder de voeten hadden (met alle respect voor Willem, met zijn 70 jaar de oudste van het team, met op de voet gevolgd door Henk en Chris, grote klasse mannen, Maxima zou trotst zijn op jullie al ze jullie had zien hangen aan het touw, maar vooral toen jullie met je halve lichaam uit dat manskant hingen), kregen we een klein kaartje met wat summere gegevens erop zoals een rood en zwart blokje. Fanatiek als wij waren en zijn, zetten we alle vijf ons beste beentje voorwaarts mars. Maar we waren iets te fanatiek bleek achteraf (sommige voorbijgangers dachten we aan de Nederlandse kampioenschappen snelwandelen deden). Everyone respects the man who knows where he's going - keep on walking. We hadden bij een bedrijf het erf op gemoeten, maar daar stopten wij dus voorbij. We hadden weer teveel fatsoensnormen opgedaan tijdens ons afzwaaien en moesten weer terug in de tijd maar ook terug qua kilometers. En ja hoor, na het erf overgestoken te hebben zagen we in de verte weer 2 instructeurs staan met een soort rubberen zodiakploegboot en een 2 prs kano. We ontvingen een nieuw kaartje met wederom summier enkele waterwegen, maar nu waren we op onze hoede. We sprongen met zijn alle in de boot als een stel jonge commando-mariniers in opleiding. Discipline is de wandelstaf van het leven. Er werd gepeddeld, zodanig dat de watervlooiën in de Donge geen kans kregen om er vandoor te gaan. Na een hindernis te hebben genomen van balken, die aan elkaar vast zaten, door rechts de kant op te gaan en enkele meters over land te klunen met boten en al, bleek dat Willem weer iets te fanatiek was en al uit de boot sprong alvorens wij de kant hadden bereikt en vervolgens rechtdoor de brandnetels trotseerde waar hij ongetwijfeld nog enkele dagen plezier van zal hebben gehad. Volgens mij had Willem de dag ervoor de film bekeken; de langste dag. Het gevolg was enkele

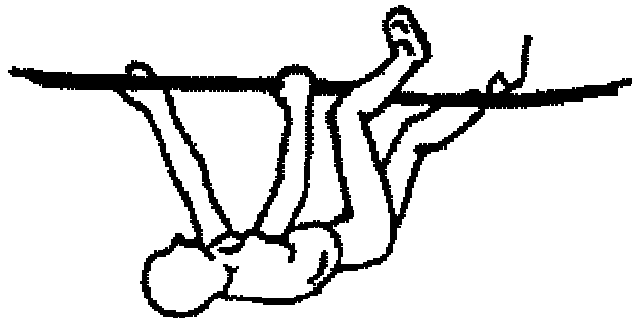
natte poten voor Willem, maar daar zat hij niet mee. Wie het verleden niet kent, begrijpt niets van het heden. Na enige km ontwaarden we een bemande kano en brug, want onder het brugdek bevond zich zowaar ook een lid van de organisatie. Deze mannen sommeerden ons nog door te peddelen tot voorbij de volgende brug, waar onze volgende opdracht op ons lag te wachten. We moesten met de boten naar de overkant, 2 man afzetten en met drieën weer terug varen. De bedoeling van de 2 man was om over het touw naar de overkant te gaan met de methode catcowl. Fanatieke Chris zat al op het touw, terwijl de

instructeur nog met zijn briefing bezig was. Toen Chris ongeveer 2/3 erop had zitten, wat Chris niet goed kon zien, omdat zijn bril inmiddels niet meer goed op zijn neus zat, riep Willem vanaf de overkant luid; Hé Chris je bent er al. Waarop Chris zich terstond liet hangen en er daarna snel achter kwam, dat hij nog een behoorlijk stuk moest gaan.

Na enige tijd onder aan het touw te hebben gehangen bleek dat hij dit toch niet zolang vol kon houden en besloot Chris het parcours in de

apenhang verder af te leggen, wat hem ook behoorlijk goed af ging. Toen Chris als een vis op het droge lag, was het tijd om zelf in actie te komen. De volgende opdracht was wederom een summier kaartje en met behulp van 2 fietsen en 2 steps mochten we weer verder. $2 + 2 = 4$ en we kwamen dus 1 vervoermiddel tekort. Maar onze marathonloper Henk, bood aan om te gaan hardlopen, wat hem goed afging, want hij ging er zo hard vandoor via onverharde wegen, weilanden met koeien en

verse vlaaien, dat we hem uit het oog verloren. Toen ik als 2^e man aankwam bij de MB, bleek dat ik niet de 2^e maar de 1^e man was en dat betekende dat we Henk echt kwijt waren. Na contact te hebben gelegd met de achterhoede van ons team, had Sander, Henk weer gevonden en konden we wederom aan onze volgende opdracht beginnen. We waren helaas de verkeerde kant opgestuurd en kwamen na veel omzwervingen weer terug op het punt van vertrek, lachen zeg. Dan maar de andere kant op en die klopte meer gezien het

kaartje. Al lopend, fietsend en steppend door lands wegen en polders kwamen we weer bij een bemande post. Soms was het gewoon makkelijker om de step onder je oksels te nemen en ook te lopen dan te steppen. Sander wilde op een gegeven moment gaan zitten op de step, maar daar het zadel wel heel erg laag zat, maakte hij contact met het asfalt, wat hem enkele prachtige littekens op leverde wat weer leuk staat op zijn CV.

Bij de post kregen we koffie en thee en lunchpakketten, en dan is het weer gunstig dat je de laatste groep bent, want we konden alles verorberen en dat ging erin als koek en waar wij voor de gemiddelde cursist niet onder deden, want we hadden inmiddels veel energie verbruikt.

Na ons mondje goed gevuld te hebben, moest alles in de boot, ook de kano en de fietsen, gamellen, dozen afval etc etc. Vervolgens ging onze reis verder met een motorboot naar een brug, waar enkele touwladdertjes met aluminium sporten en een hangnet zo groot dat je er een kudde olifanten mee kon vangen, ons op wachten. Dit keer mochten we kiezen, hoe we naar boven gingen, via de touwladder of via het net. De meeste onder ons namen de touwladder en alleen Willem het net. Via de touwladder was toch makkelijker bleek achteraf. Willem vertelde ons dat hij meestal de moeilijkste weg nam. Boven op de brug aangekomen was het weer verplaatsen in opdracht van smi Dekkers naar de boot, die ons bij een sluis bracht. Daar moesten we de boot vaarwel zeggen voor de volgende opdracht. De opdracht was, spring met kleren en al van de sluis(ik schat een tiende watertoren hoog) af in het water, zwem naar de overkant mocht je boven komen, klim via een metalen trapje verwerkt in de sluiswand naar

boven en vervolg de aangegeven route. Bij 1 van ons duurde het wel erg lang voor hij boven kwam en de hulptroepen stonden klaar om in te grijpen. Het had waarschijnlijk met de lunchpakketten te maken, want na verloop van tijd, kwam hij aan de overkant in de buurt van het trapje weer boven water.

Aan het einde van dit parcours wachten ons een aantal balken en vaten van pvc, waar we een vlot van moesten bouwen. Hierbij kregen we de persoonlijke complimenten van de instructeur, want we waren tot op heden de snelste groep, die het vlot in elkaar hadden gezet. Door dit onderdeel snel uit te voeren, kwamen we voor het eerst deze dag weer in contact met andere groepen. Hup, het vlot omdraaien, de vaten eronder gemonteerd en varen met die hap naar de overkant richting de bekende of onbekende vaarschool.

Hier het vlot weer uit elkaar halen, wat niet mee viel door de uitstekende knopen, die onze penningmeester c.q. muzikant had gelegd. Het was zo goed geknoopt, dat we volgens mij wel de oversteek konden wagen naar Harwich. Op de vaarschool konden we ons heerlijk douchen en na afloop wachten ons een heerlijke bbq met drank. Het bleek dat COV Gld als eerste binnen was van alle deelnemende COV's. En dat was een geweldige prestatie waar menig keer op werd geproost. Na afloop met een luxe touringcar naar Roosendaal en vandaaruit met de BMW richting Bern. Net voorbij Bern, ter hoogte van A'zoden was het tijd voor een heerlijk bakkie koffie en thee op het terras. Tijdens de koffie, waren we het er unaniem over eens, dat we een geweldige en unieke dag hadden gehad en beleefd. Het was fantastisch, wie zijn wij dat wij dit mochten meemaken zou ene J.v.H. uit A. gezegd hebben. Piet, Terimah Kassi Atas Keramah Tamahan.

Sampai bertume lagi di Roosendaal,

Met vriendelijke commandogroeten,

Albert van Heijningen